

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Terezy Kučerové a Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. R. L.** proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 585/4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č. j. 1 SIN 302/2023-5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2025, č. j. 8 A 26/2023-61,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2025, č. j. 8 A 26/2023-61, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze („povinný subjekt“) o poskytnutí informace v podobě usnesení policie o odložení věci v tzv. *reklamní větvi Čapího hnízda* („usnesení o odložení věci“). Povinný subjekt žádost odmítl podle § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („informační zákon“). Poté, co rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušilo Nejvyšší státní zastupitelství („stěžovatel“), rozhodl povinný subjekt o žádosti žadatele podruhé, a to opět odmítavě. Druhé rozhodnutí o odmítnutí žádosti již stěžovatel shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) potvrdil, načež jej žalobce napadl žalobou podanou k Městskému soudu v Praze („městský soud“).

[2] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č. j. 8 A 26/2023-29 („rozsudek I“). Správní orgány podle soudu dostatečně posoudily, zda by poskytnutí požadovaných informací mohlo ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Ačkoli bylo trestní řízení formálně skončeno, usnesení o odložení věci podle § 159a zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

nevytváří překážku věci rozhodnuté, takže nebylo vyloučeno jeho pokračování. V době vyřizování žádosti navíc probíhala dohledová prověrka povinného subjektu, což mohlo vést k opětovnému otevření věci. Městský soud označil postup stěžovatele za správný a souladný s judikaturou, protože zveřejnění požadovaného usnesení by mohlo negativně ovlivnit další průběh řízení tím, že by odhalilo dosavadní stav prověřování. Správní orgány nemusely detailně zdůvodňovat neposkytnutí jednotlivých částí dokumentu, postačovalo konstatování, že jakákoli část by mohla ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení. Námitky týkající se neuplatnění testu proporcionality a veřejného zájmu soud odmítl s tím, že primárním důvodem omezení práva na informace je veřejný zájem na zachování efektivního vyšetřování, zejména vzhledem k dočasné povaze omezení.

[3] Proti rozsudku I městského soudu podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2024, č. j. 2 As 76/2024-34, tak, že jej zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že přiměřenost omezení práva na svobodný přístup k informacím je třeba posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu případu. V nynější věci povinný subjekt i stěžovatel kladli důraz na to, že usnesení o odložení věci obsahuje detailní informace o postupu orgánů činných v trestním řízení a vzhledem k tehdy probíhajícímu dohledu povinného subjektu bylo možné, že věc obživne, a šlo tedy stále o aktivní fázi prověřování. Z toho vycházel i městský soud, který současně vyzdvihl dočasnost omezení základního práva žalobce a důležitost veřejného zájmu v této věci.

[4] Nejvyšší správní soud uvedené důvody vyhodnotil jako příliš obecné a nedostatečné pro zamítavý výrok rozsudku. Z jeho odůvodnění není zřejmé, zda městský soud ověřil, že obsah požadované informace odpovídá popisu a posouzení předkládanému stěžovatelem. Proto nelze hodnotit ani správnost konstatování stěžovatele, že se omezení práva na informace nemohlo týkat pouze části údajů obsažených v požadované informaci, popř. že nebylo možné přijmout jiné (mírnější) opatření k dosažení sledovaného cíle. Z ničeho neplyne, že by v souladu se svými povinnostmi převzal za stěžovatele procesní iniciativu, obdobně jako v případech, kdy je součástí správního spisu utajovaná informace. Stejně tak nelze ověřit, zda soud zjišťoval, jestli měl sám stěžovatel požadovanou informaci k dispozici při rozhodování o žalobcově odvolání. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek I městského soudu je z uvedených důvodů nepřezkoumatelný.

[5] Městský soud v navazujícím řízení napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 22. 1. 2025, č. j. 8 A 26/2023-61 („napadený rozsudek“), zrušil a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení. Setrval na tom, že stěžovatel oprávněně dovodil, že by poskytnutí požadované informace mělo potenciál ohrozit schopnost orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy. Rovněž zopakoval, že neprovedení testu proporcionality stěžovatelem nebylo v rozporu se zákonem. Primárním důvodem přiměřenosti práva na informace byl v době rozhodování správních orgánů veřejný zájem na zachování schopnosti orgánů činných v trestním řízení efektivně vyšetřovat konkrétní trestnou činnost v kombinaci s dočasností omezení výluky práva na informace. I v případě politicky exponované osoby je dán zájem na efektivním vyšetřování.

[6] Dále se pak zabýval tím, zdali by tato činnost orgánů činných v trestním řízení mohla být ohrožena poskytnutím byť jen části požadovaného dokumentu. Ze žalobcem

pokračování

předložených veřejně dostupných článků městský soud dovodil, že minimálně výroková a závěrečná část usnesení o odložení věci by v celém či anonymizovaném znění být žalobci poskytnuta mohla. Městský soud upřesnil, že minimálně poslední část nadepsanou „*Subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu*“ lze v neanonymizované podobě vydat. Zbylou část usnesení o odložení věci není vhodné vydat vůbec, a to ani v anonymizované podobě, jelikož by zbylé neanonymizované části dokumentu pozbyly vypovídací hodnotu a pro žalobce by byly bezcenné. Městský soud v této části odůvodnění uzavřel, že vydat usnesení o odložení věci jako celek nelze, neboť jeho odůvodnění obsahuje informace o důkazech, které by jejich vydáním mohly být kompromitovány. Z tohoto důvodu městský soud nevyužil svého oprávnění dle § 16 odst. 6 informačního zákona a nenařídil stěžovateli závěrečnou část usnesení o odložení věci vydat, nýbrž mu věc vrátil k dalšímu řízení. Stěžovateli uložil, aby na základě vlastního detailního zkoumání závěrečné kapitoly „*Závěry policejního orgánu*“ rozhodl o jejím vydání buď v nezměněné, nebo v částečně anonymizované podobě spolu s výrokovou částí usnesení.

II. Argumentace účastníků řízení

[7] Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Závěry městského soudu, podle nichž odmítnutí žádosti nelze vztáhnout na celou požadovanou informaci, nejsou založeny na přezkoumatelném posouzení existence zákonných podmínek odmítnutí žádosti, nýbrž pouze na člancích předložených žalobcem. Jejich celý obsah není stěžovateli znám, městský soud citoval pouze jejich část, kterou z hlediska posuzované věci zřejmě považoval za podstatnou. Z jím citovaných fragmentů ovšem závěr o nutnosti poskytnout alespoň soudem zmiňované části informace neplyne. Tyto úryvky textu nemohou zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybnit, nelze z nich totiž dovodit jakýkoli věcný argument. Pro zrušení rozhodnutí tak chybí zákonný důvod.

[8] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho vyjádřením ze dne 8. 1. 2025, přestože o ně výslovně požádal. Podle stěžovatele bylo rozhodnutí o odmítnutí žádosti v době svého vydání plně v souladu se skutkovým a právním stavem a řádně odůvodněno. Pozdější zveřejnění policejního usnesení z roku 2024 ani žalobcovo tvrzení, že Seznam Zprávy má dokument, ve kterém pražský policista popsal, proč podle něj nebyl spáchán trestný čin, a proto případ odložil, nemůže zpětně zpochybnit zákonnost rozhodnutí z roku 2023, neboť jde o jinou informaci vzniklou později. Stěžovatel v této souvislosti dále uvádí, že dílčí zveřejnění údajů z policejního usnesení z roku 2024 nelze považovat za zpřístupnění požadované informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[9] Při posuzování otázky, zda povinný subjekt či nadřízený orgán měl k dispozici informaci, o níž rozhodoval, je nutné zohlednit specifika činnosti státního zastupitelství. Poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je výkonem správy státního zastupitelství, který nesmí narušovat plnění jeho úkolů, a je limitován povinností mlčenlivosti státních zástupců i jejich osobní odpovědností za přidělené věci. V praxi se proto žádosti o poskytnutí informací posuzují tak, že státní zástupce, jemuž je konkrétní věc přidělena, podává vyjádření k možnosti poskytnutí požadované informace a jejímu rozsahu; tento postup uplatňuje i stěžovatel.

[10] Dále namítá, že povinný subjekt je třeba chápat jako celek, nikoli jen jako útvar vyřizující žádost, a že skutečnost, že požadovaná informace není součástí spisu vedeného o žádosti, neznamená, že se povinný subjekt nezabýval její existencí či možností jejího poskytnutí. V daném případě spis povinného subjektu obsahuje vyjádření státní zástupkyně k předmětné trestní věci, z něhož je podle žalovaného zřejmé, že aplikace § 11 odst. 6 informačního zákona byla plně opodstatněná, neboť chránila schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost.

[11] Na základě těchto důvodů stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 8. 1. 2025 navrhl, aby městský soud žalobu zamítl. Napadený rozsudek se však o tomto vyjádření vůbec nezmínil, ačkoliv o ně soud výslovně požádal, a ačkoliv se vztahovalo k podstatě projednávané věci. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 435/09, podle něhož je součástí práva na spravedlivý proces povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vypořádat se s námitkami účastníků řízení; pokud tak neučiní, zakládají nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí.

[12] Napadený rozsudek trpí dle stěžovatele i dalšími vadami, které podle jeho názoru způsobují nepřezkoumatelnost. Poukazuje na to, že povaha činnosti státního zastupitelství jako orgánu činného v trestním řízení se zakládá na odlišných principech než činnost soudů ve správním soudnictví. Správní soudy podle něj nemohou samy kvalifikovaně posuzovat trestněprávní otázky, například zda by poskytnutí dílčích informací z „živé“ trestní věci mohlo ohrozit či zmařit účel trestního řízení, a to jednak z důvodu absence příslušné specializace, jednak pro zásadní odlišnosti procesních režimů. Opačný přístup by mohl být hodnocen jako zásah do nezávislosti státního zastupitelství a narušení jeho ústavního postavení i principu dělby moci.

[13] Městský soud se těmito otázkami vůbec nezabýval a v jeho rozsudku absentuje základní zdůvodnění rozhodovacího důvodu. Soud podle stěžovatele pouze citoval úryvky ze dvou internetových článků, aniž by vysvětlil jejich relevanci, pravdivost či povahu, a následně dospěl k závěru, že část požadovaného usnesení mohla být žalobci vydána. Takové odůvodnění považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, jaký skutkový stav soud vzal za základ svého rozhodnutí, jak jej zjistil ani jak mohl posoudit všechny relevantní aspekty trestní věci bez potřebných podkladů, zejména trestního a dohledového spisu.

[14] Podle stěžovatele městský soud nerozvedl, proč citoval úryvky z neodborných článků, jaké závěry z nich dovodil ani se nevypořádal s jejich pravdivostí či okolnostmi jejich vzniku. V rozsudku chybí i právní hodnocení, zejména vysvětlení, proč soud nepovažuje aplikaci § 11 odst. 6 informačního zákona za opodstatněnou a v čem nesouhlasí se závěry povinného subjektu a nadřízeného orgánu, které se otázkou částečného poskytnutí dokumentu podrobně zabývaly. Soud se rovněž nevypořádal se stanoviskem příslušné státní zástupkyně, neuvedl, proč jej považuje za nesprávné, a podle stěžovatele je absurdní, aby správní soud na základě jediného dokumentu a dvou článků hodnotil průběh trestního řízení kvalifikovaněji než státní zástupkyně disponující všemi relevantními informacemi.

pokračování

[15] Z těchto důvodů stěžovatel dovozuje, že v dané věci je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[16] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti dokládá, že v souvislosti s tzv. „reklamní větví Čapího hnízda“ již došlo k ukončení trestního řízení, a to odložením věci policejním orgánem, jehož postup byl následně akceptován dozorovým státním zástupcem. Poukazuje na to, že nejvyšší státní zástupce nevyužil svého oprávnění nařídit mimořádnou kontrolu a že veřejně dostupné zdroje (např. Seznam Zprávy) disponují dokumentem, v němž policejní orgán na 188 stranách odůvodnil, proč nebyl spáchán trestný čin.

[17] Má za to, že odepření požadované informace je v rozporu s právem na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (Listina) i s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny, neboť jinému subjektu byla fakticky poskytnuta rozsáhlá informace, zatímco jemu byla odepřena. Podle žalobce je věc skončena, a proto neexistuje důvod pro další odepření informací. Tato skutečnost má být důvodem pro zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele a pro poskytnutí požadované informace žalobci.

[18] Žalobce dále uvádí, že Nejvyšší správní soud by měl nahradit chybějící úvahu městského soudu. Oporu pro takový postup spatřuje v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, podle něhož je kasační soud oprávněn doplnit řízení a s konečnou platností posoudit sporné otázky tehdy, pokud se jedná o otázky navazující na ty, které již byly krajským soudem řešeny, nebo pokud aktivita krajského soudu z povahy věci nepřicházela v úvahu.

[19] Žalobce připouští, že v původní žalobě ze dne 25. 3. 2023 neargumentoval skončením dohledu, neboť tyto informace byly dostupné až v roce 2024. V nynější fázi však považuje za nezbytné, aby Nejvyšší správní soud vysvětlil, proč je akceptovatelné, že veřejnost (prostřednictvím médií) má k dispozici dokument policejního orgánu o odložení věci, zatímco jemu samotnému byla tato informace odepřena.

[20] V rámci doplněného vyjádření ke kasační stížnosti žalobce zdůraznil, že argument stěžovatele, podle něhož by zpřístupnění požadované informace mohlo zmařit postup orgánů činných v trestním řízení, neobstojí, jelikož dokument o odložení věci je již veřejně dostupný prostřednictvím médií, která mají k dispozici 188stránkové odůvodnění policejního orgánu. Podle něj je proto nespravedlivé, že jemu samotnému byla požadovaná informace odepřena, zatímco jiný subjekt ji fakticky získal. Kasační stížnost je dle žalobce nedůvodná.

[21] Stěžovatel v replice k vyjádření žalobce zdůraznil, že usnesení policejního orgánu ze dne 29. 2. 2024 nemůže být předmětem žalobcovy původní žádosti ze dne 2. 11. 2022, neboť vzniklo až později. Podle jeho názoru skutečnost, že takové usnesení existuje nebo že je podle tvrzení žalobce k dispozici médiím, nijak nezpochybňuje zákonnost rozhodnutí povinného subjektu ani jeho vlastního rozhodnutí, jimiž byla žádost odmítnuta. Stěžovatel připomněl, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Pozdější změny skutkových či právních okolností proto nemohou mít vliv na výsledek soudního přezkumu.

[22] Žalobce v duplice k replice stěžovatele uvádí, že ze stěžovatelova vyjádření plyne nutnost znovu podávat žádost, aby se dostal k požadované informaci, aniž by stěžovatel vysvětlil, jaké konkrétní změny skutkového či právního stavu mezi listopadem 2022 a únorem 2024 nastaly. Podle žalobce není jasné, proč byla informace poskytnuta médiím, zatímco jemu byla odepřena. Takový formalizovaný postup považuje za porušení svého práva na informace dle čl. 17 Listiny i práva na projednání věci bez průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny.

[23] V dalším doplnění pak žalobce namítá, že stěžovatel odmítá poskytnout požadované usnesení s odkazem na § 11 odst. 6 informačního zákona, protože by jeho zpřístupnění mohlo zmařit případné další prověřování trestní věci, byť již odložené. Podle žalobce je tento argument nepřesvědčivý, neboť server Seznam Zprávy disponuje obdobným usnesením o zastavení trestního stíhání, a žalobce by proto neměl být znevýhodněn oproti médiím.

[24] Žalobce dále poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2375/24 ze dne 18. 6. 2025, podle něhož výlučka dle § 11 odst. 6 informačního zákona nedopadá na skončené trestní věci. V takových případech je třeba posuzovat žádost podle § 11 odst. 4 písm. b) uvedeného zákona, přičemž poskytnutí informace není v rozporu se zákonem, pokud již trestní řízení skončilo a nehrozí ohrožení jiného řízení ani práv třetích osob. Žalobce proto dovozuje, že stěžovatel nemůže odmítnutí opírat o § 11 odst. 6 informačního zákona a musí mu požadované usnesení poskytnout.

[25] Stěžovatel v triplice ke shora předestřené žalobcově argumentaci uvedl, že řízení o kasační stížnosti není rámcem, v němž by měl vysvětlovat, proč určitý zpravodajský web disponuje konkrétním dokumentem, a že navíc jde o jiný typ rozhodnutí než ten, jehož poskytnutí se žalobce domáhá. Zdůraznil, že soudy při přezkumu vycházejí ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a žalobci bylo opakovaně vysvětleno, že tehdy nešlo o skončenou trestní věc. Poukaz na nálezy Ústavního soudu považuje za irelevantní, neboť se vztahuje k výkladu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona a citovaná pasáž není právním názorem Ústavního soudu, nýbrž rekapitulací předchozího řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] V posuzované věci se jedná o opakovanou kasační stížnost, proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, dovodil, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky též pro případy, v nichž Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nepřipustnosti kasační stížnosti však nebrání skutečnost, že předchozí a následnou kasační stížnost podali rozdílní účastníci řízení. Jestliže rozhodnou otázku již Nejvyšší správní soud plně vyřešil k předchozí kasační stížnosti jiného účastníka, mohou ostatní účastníci řízení namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího

pokračování

správního soudu (rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2025, č. j. 3 Azs 64/2024-30, nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

[27] Kasační stížnost je v projednávané věci přípustná, neboť Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek I městského soudu pro nepřezkoumatelnost.

[28] Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozhodnutí zdůraznil, že při posuzování přípustnosti omezení přístupu k informacím je potřeba vycházet z obsahu požadované informace. Z odůvodnění rozsudku I městského soudu ale není zřejmé, zda se soud (i žalovaný) s požadovanou informací vůbec seznámil. Nevyplývá z něj ani to, zda za stěžovatele přebíral procesní iniciativu, a zajistil tak férovost procesu a vyrovnaní nerovného postavení účastníka řízení, který s obsahem požadované informace seznámen není, a nemůže tak posoudit, zda skutečně jsou dány zákonné důvody pro její neposkytnutí. Městský soud se nezabýval ani tím, jestli se omezení práva na informace nemohlo týkat pouze části údajů obsažených v požadované informaci. Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, nechť v dalším řízení z hlediska přiměřenosti posoudí i žalobcem namítanou a mediálními články dokládanou skutečnost, že část informací se již stala veřejně známou.

[29] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se městský soud s obsahem usnesení o odložení věci seznámil. Opětovně dovodil, že toto usnesení jako celek poskytnout žalobci nelze, neboť by tím orgány činné v trestním řízení v době vydání napadeného rozhodnutí ztratily informační výhodu, přičemž řízení v té době bylo ve fázi, kdy z důvodu dohledové проверки povinného subjektu nebylo vyloučeno obživení věci. Odlišně pak městský soud posoudil otázku, zda by nebylo možné poskytnout alespoň část požadovaného usnesení. Vycházel přitom z článků předložených žalobcem, které k důkazu neprováděl – označil je za tzv. notoriety. Dovodil, že s ohledem na obsah těchto článků lze alespoň výrokovou a závěrečnou část usnesení poskytnout. Žalovaného zavázal, aby závěrečnou část usnesení znovu posoudil a rozhodl, zda ji poskytne v nezměněné nebo částečně anonymizované podobě.

[30] Stěžovatel se s uvedeným posouzením městského soudu neztotožnil. Dle jeho názoru jde o závěry nepřezkoumatelné. Městský soud se nijak nezabýval stěžovatelovou argumentací, v rámci které zdůvodnil, proč nelze poskytnout ani část požadované informace. Žalobcem předložené články navíc nemohou zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybnit, stěžovatel nebyl s jejich obsahem seznámen a z městským soudem citovaných částí těchto článků vyplývá, že jde o pouhé spekulace.

[31] Nejvyšší správní soud uvedené stěžovatelově argumentaci přisvědčil. Z obsahu jeho vyjádření k žalobě (konkrétně na str. 8 a 9) vyplývá, že se vyslovil i k možnosti, resp. nemožnosti, částečného poskytnutí požadovaných informací. Stěžovatel v této otázce mj. poukázal na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, který se pod body 9–11 vyjádřil, že požadované informace nelze dělit na jednotlivé části, a to jak s ohledem na strukturu usnesení, tak z pohledu naplnění podmínek § 11 odst. 6 informačního zákona. A to již jen proto, že by tímto částečným poskytnutím dal implicitně najevo, že právě neposkytnuté informace považuje za důležité z hlediska plnění úkolů orgánů veřejné moci, zatímco poskytnuté části již zřejmě předmětem další kvalifikované činnosti těchto orgánů nebudou. Stěžovatel k tomu ve vyjádření k žalobě doplnil, že ani znečitelnění informací by nemělo

význam za situace, kdy by byl nucen odůvodnit, jak by poskytnutí těchto částí mohlo ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení.

[32] S touto argumentací se městský soud v napadeném rozsudku žádným způsobem nevypořádal. Své závěry ohledně možného částečného poskytnutí informací založil pouze na existenci žalobcem doložených článků, které jsou veřejně dostupné na internetu. Napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť dospívá k závěru, že konkrétní části usnesení o odložení věci poskytnout lze, aniž by však reagoval na stěžovatelem uváděné důvody, pro které ani takovéto částečné poskytnutí možné není, a náležitě vysvětlil, proč nejsou relevantní.

[33] Jde-li o konkrétní závěry městského soudu odvozené od obsahu žalobcových článků, napadený rozsudek pod body 22 a 23 konkrétně uvedl:

„[22] V žalobcem doloženém článku 07. 01. 23 10:00 „Babišovi tečou nervy. Všude hledá viníky kauzy, kterou chtěl nátlakem zastavit, ale neuspěl“ - Forum24 se této kauzy týká pouze tato věta: To se podařilo, jelikož všechny další vyšetřované kauzy (korunové dluhopisy, prodej firmy Profrost, únos Babišova syna, reklamní větev Čapího hnízda) byly policií odloženy.“

„[23] V žalobcem doloženém článku 14. 01. 23 20:26 „V kauze Čapí hnízdo zjevně selhal žalobce. Otazníky nad rozhodnutím soudce jsou ale také legitimní“ - Forum24, se této kauzy týká následující odstavec: „Mimochodem o dost horší než kauza evropské dotace je i takzvaná reklamní větev, kde německý finanční úřad upozornil na možný daňový únik. Jak je vůbec možné, že bylo odloženo vyšetřování nesmyslného vytváření umělých nákladů firem Agrofertu za reklamu na Babišově farmě? Nešlo náhodou také o vypravení vlaku s technickou chybou tak, aby vlak nedojel do cíle? Není to nějaké záhadné know-how našich orgánů činných v trestním řízení? Jak to udělat, aby věc nedopadla. A nemusí jít hned o nějaké temné spiknutí. Co když jsou prostě příslušní policisté a zejména státní zástupci jednoduše jenom Babišovi voliči?“

„[24] Shora uvedené články jsou veřejně dostupné na internetu, proto je soud neprováděl k důkazu, ale považoval je za tzv. notoriety.“

„[25] Městský soud v Praze má právě s ohledem na shora uvedené informace, které proběhly v médiích, za to, že minimálně výroková část a závěrečná část usnesení, ve které je uvedeno právní hodnocení věci v celém znění, případně v anonymizované podobě, by žalobci vydána být mohla. Dle soudu je totiž možné vydat minimálně poslední část s názvem „Subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu“ v neanonymizované podobě. Zbylou část usnesení není vhodné vydat vůbec, a to ani v anonymizované podobě, jelikož by zbylé neanonymizované části tohoto odůvodnění zcela pozbyly svou vypovídací hodnotu a byly by pro žalobce zcela bezcenné.“

[34] Nejvyšší správní soud považuje předně za podstatné vyjádřit se k procesnímu postupu městského soudu. Ten v odůvodnění napadeného rozsudku označil žalobcem předložené články za tzv. notoriety, neboť dle jeho názoru jde o příspěvky veřejně dostupné na

pokračování

internetu, a proto jimi neprováděl dokazování. Skutečnosti, které lze dohledat na internetu, ovšem nelze bez dalšího označit za notoriety (shodně viz komentář k § 52 s. ř. s. KÜHN, Zdeněk. *Soudní řád správní: komentář*. Komentáře Wolters Kluwer. Kodex. Praha: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-7598-479-1). Nejvyšší správní soud v judikatuře odmítl představu, že vědomost o obsahu určité internetové stránky je bez dalšího skutečností obecně známou. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70 (bod 28) uvedl:

„Předně nutno uvést, že zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat. Institut skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety) totiž slovy judikatury Nejvyššího soudu „umožňuje, aby určité skutečnosti vnějšího světa, které soud zná ze své úřední činnosti a o nichž nemá pochybnosti, byly pro rozhodnutí ve věci použity bez dokazování (nestaly se tak předmětem dokazování), a to právě na základě výjimky ze zásady dosahování zjišťování skutkového stavu věci co by základu rozhodnutí [...] Avšak i v tomto případě je nutné, aby účastníci řízení byli s takovými – soudem uvažovanými – skutečnostmi v řízení seznámeni, aby se k nim mohli vyjádřit či případně předložit důkaz je vyvracející; i poznatek soudu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Je též nezbytné, aby soud, jenž vzal v úvahu skutečnosti úředně známé a nadto na nich založil své rozhodnutí ve věci, náležitě vyložil v odůvodnění rozhodnutí, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu takové skutečnosti známé, jak se o nich dozvěděl a jsou-li skutečně známé všem členům senátu, jednal-li a rozhodoval-li soud v této podobě.“ (rozsudek NS ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1885/2008, všechna zde cit. rozhodnutí NS jsou dostupná na www.nsoud.cz). Je evidentní, že takto chápáný institut skutečnosti obecně známé je s vědomostí soudu o obsahu určité internetové stránky zásadně neslučitelný. Nutno k tomu podotknout, že obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být – a obvykle též je – proměnlivý v čase (ke stejnému závěru došel NS v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 164/2006). Ostatně z judikatury NSS je patrné, že zdejší soud činí skutková zjištění vyplývající z obsahu internetových stránek výlučně na základě dokazování (srov. nedávno rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008–66, ve věci vláda v. Dělnická strana, bod 35).“

[35] Z uvedeného vyplývá, že postup městského soudu, který své závěry založil na existenci internetových článků, jimiž neprováděl dokazování, je nesprávný a zakládá vadu řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Jak navíc plyne z obsahu kasační stížnosti, stěžovateli nebyl obsah těchto článků znám. Ze spisu vedeného městským soudem nevyplývá, že by mu uvedené články žalobcem připojené k žalobě byly spolu s touto žalobou přeposlány. Referáty obsažené na č. l. 10 a 14 tohoto spisu obsahují toliko pokyn kanceláři k přeposlání žaloby (nikoli jejích příloh), přičemž ani z doručky na č. l. 14 není zřejmé, že k žalobě přiložené články byly stěžovateli přeposlány. Stěžovatel tak byl s existencí těchto článků a jejich částečným obsahem seznámen až v napadeném rozsudku, když ani samotná žaloba jejich ztotožnění ani obsah konkrétně nerozvádí – uvádí pouze, že „se subjekty mohly s informacemi seznámit v bromadných sdělovacích prostředcích – viz. články na zpravodajském serveru.“ Jakkoli tedy nyní lze články na internetu dohledat, neboť byly napadeným rozsudkem identifikovány, v době, kdy řízení před městským soudem

probíhalo, stěžovatel neměl k dispozici žádnou indicii, jejímž prostřednictvím by byl schopen tyto články ztotožnit.

[36] Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil i z hlediska vypovídací hodnoty těchto článků optikou jejich obsahového prolnutí s odůvodněním usnesení o odložení věci. Jakkoli to z napadeného rozsudku explicitně neplyne, městský soud i ve světle závazného právního názoru kasačního soudu zřejmě vycházel z toho, že pokud jsou požadované informace – díky internetovým příspěvkům – veřejnosti alespoň zčásti již známy, lze je v tomto rozsahu poskytnout. Patrně z tohoto důvodu se městský soud stěžovatelem uváděnými důvody, pro které nelze poskytnout ani část požadovaných informací, nezabýval. Takovou úvahu lze považovat za legitimní, neboť pokud požadovaná informace (či její část) již ve veřejném prostoru je, veřejný zájem na ochraně, resp. zachování, schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat či odhalovat trestnou činnost obvykle nepřeváží (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2025, č. j. 2 As 115/2025-55, zejm. bod 42). Napadeným rozsudkem citované pasáže však svědčí pouze o tom, že veřejně známá je toliko skutečnost, že vyšetřování týkající se tzv. reklamní větve kauzy Čapí hnízdo, kde mohlo dojít k daňovým únikům, bylo odloženo. Žádné další veřejně známé informace ohledně důvodů tohoto odložení z citovaných částí článků neplynou. Jde pouze o spekulativní závěry, čemuž nasvědčuje i série tázacích vět, které městský soud ocitoval zřejmě jako z jeho pohledu podstatné. Uvedené úryvky článků proto nezakládají důvod, na jehož základě by mělo dojít k byt' jen částečnému poskytnutí informací.

[37] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti i ve všech navazujících podáních opakovaně dovozuje povinnost stěžovatele vydat požadované informace rovněž z existence dokumentu, který by měl mít k dispozici zpravodajský server Seznam Zprávy a ve kterém měl pražský policista P. M. na 188 stranách popsat, *proč nebyl spáchán trestný čin, a proč tedy případ odložil*. Žalobce v doplnění vyjádření ke kasační stížnosti poprvé zmínil také to, že server Seznam Zprávy disponuje rovněž usnesením o zastavení trestního stíhání finanční ředitelky P. P.. Tvrzení žalobce v této souvislosti uplatněná míří na *neúctu k jeho právu na informace*. Není mu zřejmé, z jakého důvodu je mu poskytnutí informací odepřeno za situace, kdy server Seznam Zprávy takové informace má.

[38] Uvedená argumentace, na kterou v nynější kasační stížnosti reaguje i stěžovatel (v této souvislosti poukazuje na svou argumentaci v podání ze dne 8. 1. 2024), má svůj předobraz již v předchozím řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku I městského soudu. Námitku, podle které je porušením žalobcova práva na spravedlivý proces, pokud server Seznam Zprávy disponuje 188stránkovým usnesením policejního orgánu o odložení věci, a žalobci je poskytnutí požadovaných informací odpíráno, žalobce uplatnil až v doplnění kasační stížnosti proti rozsudku I městského soudu. Znovu ji pak doplněnou o námitku dispozice uvedeného zpravodajského serveru usnesením o zastavení trestního stíhání finanční ředitelky P. P. zmiňuje v reakci na nynější stěžovatelovu kasační stížnost.

[39] Uvedené námitky hodnotí Nejvyšší správní soud jako nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť obsahují důvody, které stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil. Jde o námitky nové, které nemají žádnou návaznost na argumentaci týkající se mediálních článků, které byly součástí žaloby.

pokračování

[40] Lze shrnout, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu nevypořádání stěžovatelovy argumentace týkající se nemožnosti ani částečného poskytnutí požadovaných informací a dále z důvodu výše popsaných vad procesu dokazování. Městským soudem v napadeném rozsudku citované úryvky článků nezakládají důvod, pro který by měly být požadované informace poskytnuty alespoň částečně.

[41] Zbývá doplnit, že žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud nahradil možnou chybějící (a jím blíže nespecifikovanou) úvahu městského soudu, a aby tedy napadený rozsudek nerušil. K tomu je potřeba stejně jako v předchozím řízení uvést, že rolí kasační instance nemá být nahrazení činnosti krajských soudů. Judikatura sice připouští, že Nejvyšší správní soud může za určitých okolností doplňovat řízení a s konečnou platností posuzovat sporné otázky krajským soudem neřešené, takový postup nicméně nepřipadá do úvahy v případě, že napadený rozsudek není přezkoumatelný (srov. *a contrario* rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008-66).

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.); městský soud – vázán skutkovým a právním stavem v době vydání rozhodnutí správního orgánu – se bude opětovně zabývat důvodností žaloby, zejména tím, zda ve světle argumentace obou účastníků řízení lze poskytnout požadované informace alespoň částečně. Za tím účelem provede nezbytné dokazování a své závěry přezkoumatelně odůvodní v novém rozhodnutí.

[43] Podle § 11 odst. 6 informačního zákona, v rozhodném znění (ke dni vydání rozhodnutí žalovaného), *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky*. Informační zákon stojí na obecné zásadě, že informace, jimiž disponují povinné subjekty, se zásadně poskytují a jen výjimečně, pokud existují zákonem stanovené důvody, a navíc je neposkytnutí i proporcionální při poměření zájmu na jejím poskytnutí s právy či zájmy, které by mohly být poskytnutím nežádoucím způsobem dotčeny, se neposkytují. V oblasti poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů však zákon zakotvil široce formulovanou výjimku z poskytování. Ta vychází z předpokladu, že povaha činnosti těchto orgánů je taková, že mnoho jejích aspektů je třeba (alespoň po nezbytnou dobu) skrýt před veřejnou informovaností o nich, mají-li být schopny dlouhodobě plnit svůj účel. Je totiž založena na neustálém „soupeření“ intelligence, nápaditosti, pílě, systematickosti, smyslu pro detail a troufalosti pachatelů trestné činnosti či osob narušujících bezpečnost České republiky s podobnými vlastnostmi těch, jež mají v rámci systému trestní spravedlnosti a systému ochrany bezpečnosti České republiky jejich činnosti předcházet či ji odhalovat. Pokud by prostřednictvím používání informačního zákona bylo možno poznat metody,

postupy, slabiny, rozsah disponibilních informací, strukturu jednotlivých orgánů, detaily personálního obsazení, dislokaci, finanční, materiální či personální zdroje a nejrůznější další relevantní rysy činnosti uvedených orgánů, jejich schopnost naplňovat legitimní účel své existence by byla snížena. Zároveň v souvislosti s činností orgánů činných v trestním řízení a bezpečnostních sborů existuje velmi často reálné riziko, že poskytnutí informací o jejich činnosti by mohlo ohrozit práva třetích osob, typicky pracovníků těchto orgánů, osob s nimi spolupracujících, osob, jež jsou předmětem zájmu činnosti těchto orgánů, či osob, jejichž životní sféra je touto činností – nezřídka zcela náhodně – dotčena, a to často ve velmi intimních souvislostech. V rozsahu výluky podle § 11 odst. 6 informačního zákona tedy platí, že informace do ní spadající (týkající se, tedy **relevantně související** s předcházením, vyhledáváním, odhalováním nebo stíháním trestné činnosti nebo ochranou bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku) se neposkytnou, je-li možné, že by jejich poskytnutím došlo k dotčení práv třetích osob nebo snížení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

[44] Je primárně věcí příslušného povinného subjektu, aby tvrdil a osvědčil rámcové racionální důvody opřené o konkrétní okolnosti případu, jež podle jeho přesvědčení znemožňují požadovanou informaci z výše popsaných důvodů poskytnout. Současně je zcela logické i to, že tvrzení a osvědčující podklady povinného subjektu mohou být jen takové povahy, že mírou své konkrétnosti nezmaří účel výluky. Bylo by absurdní, aby se žadatel o informaci podstatný obsah této informace dozvěděl ze zdůvodnění, proč mu nesmí být poskytnuta. Odůvodnění neposkytnutí informace bude tedy v případech výluky podle § 11 odst. 6 informačního zákona nutně balancovat mezi požadavkem přezkoumatelnosti a potřebou ochrany obsahu dané informace. Je pak případně věcí soudu, aby legitimní informační nerovnováhu v neprospěch žadatele o informaci, která takto může nezřídka vzniknout, vyvážil svou vlastní procesní aktivitou z úřední povinnosti.

[45] V kontextu nyní projednávané věci bude v první řadě třeba, aby si městský soud ujasnil, nakolik se články zveřejněné na serveru Seznam Zprávy informačně kryjí s požadovanou informací. Jen pokud by byla shoda prakticky úplná, bylo by třeba informaci zásadně poskytnout – jejich poskytnutím žalobci by nemohl být veřejný prostor „obohacen“ o nic nového. I zde si lze však představit výjimku, například v situaci, kdy poskytnutí informace by *de facto* znamenalo potvrzení správnosti a věrohodnosti obsahově shodné zveřejněné informace, jejíž věrohodnost by se mohla jevit nejistá. Pokud by například přílohou zveřejněného článku (hypoteticky) byly dokumenty, o nichž by článek tvrdil, že jde o (obecně vzato neveřejné) dokumenty týkající se předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, i samotné potvrzení, že jde o dokumenty skutečné, s konkrétním, a ne jiným obsahem, může za určitých okolností ohrozit ochranný účel výluky podle § 11 odst. 6 informačního zákona.

[46] Pokud by se články zveřejněné na serveru Seznam Zprávy co do obsahu sdělení nekryly s požadovanou informací, je třeba, aby soud prověřil důvody, pro které má stěžovatel za to, že podmínky výluky jsou naplněny, a to případně i v opakované interakci se stěžovatelem vedené v režimu odpovídajícím charakteru sdělení stěžovatelem v této souvislosti poskytovaného. Předmětem zkoumání by podle okolností mohly být nejrůznější

pokračování

aspekty požadované informace, zejména míra jejich konkrétnosti a využitelnosti ve vztahu k ochrannému účelu výluky, jak byl výše podrobněji vyložen. V úvahu připadá zejména zkoumání, natolik by ten, kdo by se s poskytnutou informací seznámil, mohl analýzou konkrétního případu a na něm se projevivších úvah, postupů, zaměření a dalších rysů činnosti konkrétního orgánu činného v trestním řízení blíže poznat postupy a metody práce těchto orgánů a případně odhadnout, na jaké další podobné věci by se mohly zaměřit, co by mohlo vyvolat jejich prvotní pozornost, jaké vstupní informace by si opatřovaly, v jaké míře detailu by tak činily nebo jakým způsobem by tyto informace uspořádaly a podrobně zkoumaly jejich spolehlivost apod. Městský soud má pečlivě reflektovat (ne však bez dalšího nekriticky přijímat) informace, které mu v této souvislosti sdělí stěžovatel jakožto odborný orgán zabývající se vyšetřováním trestných činů.

[47] Předestřené úvahy městský soud zohlední v návaznosti na konkrétní okolnosti nyní řešené věci.

[48] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu